



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

V. Poenae corporeae securissima sunt satisfactionis via: nihilque iis
praestantius ad auertenda irati Numinis flagella, alioquin infligenda in hâc
vitâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

§. V.

*Pœna corporea, securissima sunt satisfactionis via: nihilque
iis præstantius ad auertenda irati Numini flagella, a-
loquin infligenda etiam in hâc vitâ.*

36. **V**erùm inquires, cùm Contritio seu dolor animi tam eximius esse possit, vt non culpæ tantummodò, sed & pœnarum omnium gratiam à Deo referat; cur præter dolorem animi, pœnam quoque corpori inurimus? Sanè contritioni incumbendum esset impensius; & quod domandæ exercendæque carni studium infumitur, vtiliori longè operâ in actus illos egregios animæ conferetur. Ita quidem tu. Et vt video, constitutum tibi est, corporis causam agere, illudque omni profus eximere incommodo. Hoc verò si agis, en alteram tibi corporis liberandi pando viam, imprimis facilem & jucundam. De satisfactione in hâc mortali vitâ Deo exhibendâ, nulla tibi sit curatio; viue hilari-
Contritio-
potest deleri
omnis pœna
reatus.
ter, & placidi tibi fluant dies; tantùm tecum statue, te, quid-
Potest et-
iam pecca-
tor omnem
satisfactio-
nem des-
ferre usque
ad alteram
vitam in
purgatorio.
quid à te pœnarum pro peccatis commissis iure exigitur, in al-
terâ demum vitâ, purgatorios inter ignes, subiturum, debita-
que omnia expuncturum isthic fidelissimè. In purgatoriis igni-
bus sanè nihil quidquam patietur corpus; & sic, carnem omni
pœnæ subtraxeris, & tamen satisfactio plena, eaque quæ iure ri-
gidissimo potest exigi; Numini exhibebitur. Ecquid arridet hic
tam placidus cuticulæ curandæ modus? quin ergo eum rebus tuis
admoues? facilior enim hęc longè est satisfaciendi via sine cor-
poris incommodò, quàm si contritionis actibus ciendis vaces;
quorum reliquiæ satis asperæ, non rarò in corpus ipsum solent
redundare, non sine carnis incommodo. Ut quid igitur tantillo
etiam doloris sustinendi periculo, tam teneram carnem com-
mittere, vbi tutior est pœnas omnes corporeas euadendi via?
37. Ne tamen adhuc quidquam præceptis statue. An enim, si vel
Contritionem, vel per ignes purgatorios, pœnis debitis vis satis-
facere, non vidēs illico te argumentis omnibus premi, quibus
præcedenti paragrapho, ineptiam tuam demonstrari? Istud enim
rursus vrgeo, quâ fronte aut quâ mente tu carnem satisfac-
Sed in-
quam est:
nihil ad
satisfactio-
nem con-
ferri à cor-
pore.
tioni

*Neque tam
certa est
satisfactio
per actus
internos
data, quam
per actus
externos
pœnitentiæ.*

ctioni subtrahis, sociam criminis; totumque reconciliationis negotium à solâ mente vis confici, cum corpus etiam, ut mox dicam, non exiguos possit, dissoluendis debitis, sumptus in commune conferre? Certè symbolam quam potest adferat, & pro ratâ portione, ubi debita sunt communia, partem soluat: quod imprimis æquum est, & rationi consonum. Ut quid enim ab animâ exigitur, ut ipsâ aut mentis aciem ita intendat, ut vnum Contritionis actum, aut certè iteratis vicibus plures excitet, per quos pro pœnis debitis satisfiat, cum nec anima sola in ære alieno sit, ut jam sæpius dixi, & cum præterea non ita constare possit, ecquando interiores illi animi actus ritè efformentur; ac proinde non adeo certus sit pœnitens, an aliquam debitorum partem expunxerit? contrâ verò pœnæ corporeæ manifestæ sint & sensu ipso percipiuntur, neque vllam dum à corpore sunt exactæ, satisfactionis, alicujus saltem, Deo datæ, relinquunt dubitationem? Deinde si multiplicatis internis virtutum actibus, tota debita pœnæ moles aliquando tandem potest exhauriri; sanè multò id fiet citius, si duabus ex partibus fiat offensæ illatæ restitutio; dolore scilicet interno animi, & corporis præterea externo cruciatu.

*Licet peccator
satisfactio-
nem
differat
dandam in
purgatorio,
Deus id
non tenetur
acceptare.*

Quod verò de satisfactione totâ omnino differendâ, & purgatorij flammis committendâ dicebatur; fateor quidem iis tandem debitorum omnium, quorum post hanc miseram vitam erimus rei, summam expiandam, & quidem vsque ad nouissimum quadrantem. Itaque ad hanc tam acerbam, omnibusque quas nobis animo possumus effingere, grauiorem pœnam, si tibi creditorem Deum procrastinare libeat, eoque animam ut debitis satisfaciât amandare; per me id quidem licet. Sed vnde id tibi constat, acceptandam à creditore comperendinationem debiti? Quis tibi fideiussor fidem fecit, flagra dum adhuc in viuis es, non expediturum Deum, factæque sibi injuriæ pœnas, suâ manu de te non sumpturum, quas tu, tam parum de placando Numine sollicitus, in aliâ vitâ tantum persoluendas, temerariè comperendinas? Differs quidem solutionem tu; sed Deus fortè nō let differri. Etenim id nemo negauerit, plurimorum quæ quotidie nobis ingeruntur malorum causam, è peccatis non de integro quoad pœnam condonatis, ortum ducere. Hæc morbis modò, modò fortunarum jacturâ; modò charorum pignorum, ut in Dauidè vidimus, morte, aliis modò atque aliis immixtis cladibus, feuerum

*Et sic sæpe
in hoc mû-
do peccata
condonata
castigat.*

feuerum Numen jurisque sui imprimis tenax, sæpe vlciscitur: neque si in purgatorii ignibus integra præstanda est solutio, semper ei collibitum est expectare: & sic in præsentî vitâ, per vim quodammodo solutionem extorquet, quam sibi videt sponte non offerri. Quæ cum ita sint, debitoresque nos agnoscamus; vt quid debiti præstationi intercedimus? Et si corporis commoda amamus tantopere, cur iratam Dei manum non auertimus, dum præuertimus? Nescis interim quâ te parte sit aggressurus Deus; fortè eâ te impetet, quâ maximè dolebit. Quantæ igitur insanix est, voluntarias, & quas tu tibi feligere potes, pœnas auersari; & se interim offensi Numinis vindictæ committere, cui nihil adeo perspectum est, quàm quâ partè ferendus sis, vt pœna sit acerbior, tibi que doleat non perfunctoriè. Itaque tu pœnas tuâ sponte tibi statue: Dei manum præoccupâ; & corporis commodo si studes, corpus tu ipse volens castiga, ne castigetur nolente te.

*Itaque tuâ
Deum præ-
ueni casti-
gando cor-
pus.*

39. Et vt languorem omnem excutiam, stimulosque subdam tam sancto odio; istud non verebor subnectere, quod fortassis alicui nouum videbitur; non esse alium ad satisfaciendum Deo, iustamque eius manum à nobis amoliendi modum tam expeditum & opportunum, quàm quæ à corporibus voluntariè expetuntur, iisque inuruntur pœnæ. Sic vt neque orationes profusæ, nec eleëmofynæ effusæ, neque misericordiæ præstita opera, adeo tantùmque satisfactionem promoueant & debitas pœnas expungant, quantum hæc, quæ tantopere commendamus, pœnitentiæ externa exercitia. Neque aliam dictis rationem affero, quàm Concilij Tridentini indubitatam auctoritatem, & verba manifesta. Ita habet, dum pœnitentiæ externa opera Ecclesiæ commendat: *neque verò securior vlla via in Ecclesiâ Dei vquam existimata fuit ad amouendam imminentem à Domino pœnam, quàm vt hæc pœnitentiæ opera, homines cum verò animi dolore frequentent.* Ubi autem nulla via est securior, sanè omnes huic necesse est cedere, & hanc, extra dubitationem esse securissimam. Egregiam enim uerò amicæ in se crudelitatis commendationem, ingens encomium! quod quidem peccatores miseri, multisque per totam vitam contractis debitis irretiti, ob oculos habere par est, si aliqua persoluendi ipsis est cura; non aliud esse securum magis satisfactionis genus, quàm quòd è corporis afflictatione

*Securissi-
ma hæc est
ad placan-
dum Deum
via.*

Trid. sess.
14. c. 8.

X x x

petitur.

petitur. Adeoque non aliàs magis tibi es pius, quam dum naturæ vidèris impius.

S. VI.

Etiamsi nulla pœna pro peccatis persoluedæ restarent, caro tamen afflictationibus exercenda, ob multiplices fructus quos ea seueritas secum fert. Fructus hi exponuntur.

Animus, peractis bene cum Deo rebus, debet nihilominus corpori subiaceri, illudque castigare.

Hactenus de satisfactione exhibendâ, eâque pro ratâ portione cum corpore diuidendâ, fuimus solliciti. Altius nunc promoteo, actionemque corpori indico ulterius. Demus inquam sanè, animam ita cum Deo rationes suas instituisse, tantâque pœnitundine detestatum fuisse patrata crimina, vt non culpa modò condonata jam sit, sed pro pœnis omnibus sic satisfactum, vt nullis prorsus sit in debitis, nihilque pœnarum persoluedum restet: an ideo censes tu, animam debere corpori acquiescere, quod bellorum omnium & litium incentor fuit & origo? Fateor, pax cum offenso Deo jam coaluit, res acta est bene & sanè feliciter: verùm, an quæ componendis omnibus tantam defatigationem sustinuit anima, cum carne ager pacificè, per cuius petulantiam turbatum fuit & domi & foris? Periculosa profectò, atque admodum temeraria est hæc dissimulatio: malè agerur ab animâ, si agat flaccidè.

40.

Exponitur id per exemplum.

Etenim si per seruorum ancillarumque inter se debacchantium & pergræcantium petulantiam & proteruiam, flammam temerè per jocum circumductam, ædes conceperint; quæ tandem patris-familias industriâ & accurrentium labore sint sopitæ: an, licet damni periculum discussum jam sit, intempestiuam seruorum ancillarumque procaciam dissimulabit herus, & incendio extincto, cum incendiariis amicè ager & placidè? profectò si sapit, compositâ domo, flammis superatis, tum demum iratos vultus induet, ancillarumque licentiam meritis pœnis refrænabit, ne rursus per inertem indulgentiam, lasciuiendi detur occasio.

41.

Alioquin corpus iterum insolens.

Peccator, quisquis es, satis tibi conscius es, quantis ignibus arserit animus; ignibus inquam, qui æternas flammis prouocabant; discrimini vix ereptus es, lachrymisque quas ex animo expressas

42.